

Tíz indián

Egy július negyedike* estéjén, Nick, amint Joe Garnerrel s családjával egy nagy szekéren későn hazaindult a városból, kilenc holtrészeg indiánt számolt össze az úton. Pontosan emlékezett a számra, mert Joe Garner, ahogy hajtott a sötétben, egyszerre visszarántotta a lovakat, leugrott az útra és kinrúncigált egy indiánt a kerekek közül. Az indián, arccal a homokban, aludt. Joe az útszéli bokorba vonszolta és visszamászott a bakra.

— Ez már a kilencedik — mondta Joe — csak a várostól ideig.

— Mit várhatsz az indiánoktól — mondta Garnerné.

Nick hátul ült a két Garner-fióval. Visszanézett az út mellé, ahová Joe az indiánt húzta.

— Nem Tabeshaw Billy volt az? — kérdezte Carl.

— Nem.

— Mintha Billy nadrágja lett volna.

— Mindnek egyforma nadrágja van. —

— Én nem is láttam — mondta Frank. — Papa leugrott s vissza is jött mielőtt még láthattam volna valamit. Azt hittem kígyót vert agyon. —

— Azt hiszem az este sok indián vadászik kígyóra — szólt Joe.

— Mit várhatsz az indiánoktól — mondta Garnerné.

A szekér haladt tovább. Letértek a főútról és felfelé indultak a dombokba. A lovak nehezen húzták a szekeret a homokos úton a fiúk leszálltak és gyalog mentek egy darabon. Nick az iskolaépületnél a domb tetejéről visszanézett. Látta Petoskey lámpáit és az öblön túl Harbor Springs fényeit is. Visszamásztak a szekérre.

— Fel kellene kavicsozni ezt a részt — dörmögte Joe Garner. Az út most erdőn át vezetett. Joe és Garnerné a bakon ültek szorosán egymásmellett. Nick hátul a két fiú között. Most egy tisztásra érkeztek.

— Itt gázolta el papa a görényt.

— Nem, az odébb volt.

— Mindegy hogy hol volt — szólt hátra Joe anélkül, hogy megfordult volna. —

Hát nem mindegy, hol gázoltunk el egy görényt?

— Az este is láttam két görényt — mondta Nick.

— Hol?

— Lenn a tóparton, döglött halat kerestek.

— Tán tengeri nyulak voltak — csúfolódott Carl.

— Görények voltak. Csak tudom mi a görény.

— Tudnod kell — vigyorgott Carl — hiszen indián lánnyal jársz.

— Ne beszélj így, Carl — szólt rá Garnerné.

— Ugyanolyan szaguk van.

Joe Garner felnevetett.

— Te meg ne neved, Joe! — mondta Garnerné. — Nem szeretem, ha Carl így beszél.

— Tényleg indián lánnyal jársz, Nickje? — kérdezte Joe.

— Nem én.

— De bizony papa — erősítette Frank. — Prudence Mitchellel jár.

— Nem igaz.

Nick, a két fiú között a sötétben, érezte, hogy tagadása nem nagyon meggyőző, de magában jólesett neki, hogy Prudence-szel ugratják.

— Nem járok vele.

— No nézd csak — szólt Carl —, hiszen naponta együtt látom őket.

— Te ne beszélj, Carl — mondta az anyja —, hiszen te nemhogy lányt, de egy vén indián asszonyt sem tudsz keríteni.

Carl hallgatott.

— Nem ért Carl a lányokhoz.

— Fogd be a szád!

* Az északamerikai Egyesült Államok nemzeti ünnepe.

—Igazad van, Carl — szólt közbe Joe Garner — nem érdemes lányokkal vesződni. Vegyél példát apádról.

— Csak te ne beszélj — húzódtott közelebb a férjéhez Garnerné — elég lánnyal volt dolgod annakidején.

— Fogadok, hogy papa sem tudott egy vén indián nőt sem szerezni.

— Ne legyen arra gondod — felelte Joe. — Te meg Nick, vigyázz Prudie-dre.

Felesége valamit súgott neki, amire Joe nagyot nevetett.

— Mít nevensz — kérdezte Frank.

— Nehogy elmondd, Garner — figyelmeztette a felesége. Joe csak nevetett.

— Nickie csak tartsa meg Prudie-jét mondta aztán. — Van nekem jobb nőm.

— Ez már rendes beszéd — állapította meg Garnerné.

A lovak szuszogva húzták a szekeret a homokban. Joe megpattintotta ostorát a sötétben. — Huzzátok, no... Holnap nehezebbet kell húzni.

A szekér zötyögve szaladt lefelé a dombletőn. A farmháznál mindnyájan lekászolódtak. Garnerné kinyitotta az ajtót és lámpát hozott ki. Carl és Nick lepakoltak a szekérljából. Frank a bakon maradt, behajtotta a szekeret a fészter alá és kifogta a lovakat. Nick felment a konyhába, ahol Garnerné már rakta a tüzet s olajat öntött a fára.

— Jó éjszakát Garner néni — mondta Nick. — Köszönöm, hogy magukkal vittek.

— Nagyon szívesen, Nickie.

— Nagyszerűen éreztem magam.

— Szívesen elviszünk máskor is. Nemmaradsz nálunk vacsorára?

— Jobb, ha megyek, apám biztosan vár már.

— Hát akkor menj. Küldd fel útközben Carl-t. Jó éjszakát Nickie.

— Jó éjszakát Garner néni.

Átment az udvaron a fészter elé, ahol Joe és Frank fejték.

— Jó éjszakát, nagyon jól éreztem magam.

— Jó éjszakát, Nick. Nem maradsz vacsorára?

— Nem maradhatok. Küldjék fel Carl-t, hívja az anyja.

— Jól van, Nickie, jó éjszakát.

Nick mezítláb haladt a fészter mögötti ösvényen. Az ösvény puha volt, a harmatos fű jó hűvös. Átmászott egy kerítésen, aztán egy szurdokon ment át, iszapos sárban. Végül egy száraz bükkösön túl meglátta házuk világát. Átmászott a sövényen és körülment a bejárathoz. Az ablakon át látta apját, amint a nagylámpa alatt olvas. Bement.

— Nos, Nickie — kérdezte apja —, jól érezted magad.

— Fenejól, papa. Jólsikerült július negyedike volt.

— Éhes vagy?

— Meghiszem azt!

— Hát a cipőd hol maradt?!

— A szekéren hagytam, Garneréknál.

— Na gyere, menjünk a konyhába.

Előrement a lámpával, kinyitotta a jég szekrényt. Nick leült a konyhában, apja egy tányéron hideg csirkesültet és egy köcsög tejet rakott elébe. A lámpát is odatette az asztalra.

— Van kalács is — mondta — jó lesz?

— Főlséges.

Apja is leült a viaszosvászonnal borított asztal mellé. Nagy árnyékot vetett a konyha falára.

— Ki győzött a labdajátékban?

— Petoskey, öt-háromra.

Nézte, ahogy a fia eszik s töltött neki a köcsögből. Nick nagyot ivott, aztán megtörölte a száját. Apja leemelte a polcra a kalácsot és egy nagy darabot szelt. Afonyás kalács volt.

— Hát te mit csináltál, papa?

— Délelőtt halásztam.

— Fogtál-e valamit?

— Csak sügért.

— Hát délután mit csináltál?

— Sétáltam egyet az indián-telep felé.

— Láttál-e valakit?

— Az indiánok mind odavoltak a városban, hogy leigyák magukat.
— Éppen senkit sem láttál?
— Láttam a barátnődet, Prudiet.
— Hol láttad?
— Az erdőben Frank Washburn-nel. Véletlenül bukkantam rájuk, úgy látszik jól érezték magukat.

Apja nem nézett rá, amíg beszélt.

— Mit csináltak?
— Én bizony nem néztem utána.
— De mondd meg, hogy mit csináltak.
— Nem tudom — mondta az apja — csak hallottam, hogy ott matattak.
— Honnan tudod, hogy ők voltak?
— Hát láttam őket.
— Hiszen azt mondtad, hogy nem láttad!
— De igenis láttam.
— Ki volt veled?
— Frank Washburn.
— Mond, látszott... hogy, látszott hog
— Mi látszott volna?
— Látszott, hogy... boldogok voltak?
— Úgy nézett ki.

Apja felkelt és egy percre kiment a konyhaajtón. Mikor visszatért Nick még mindig a tányérját nézte. Úgy látszott, hogy sírt.

— Egyél még — vette fel a kést, hogy még egy darabot vágjon.
— Nem.

— No, egyél még egy darabot.

— Nem. Nem kell több.

Apja eltakarított az asztalról.

— Merre voltak az erdőben? — kérdezta újra Nick.

— A telep mögött. — Nick csak a tányért nézte. — Jobb, ha lefekszel — mondta neki az apja.

— Jól van. — Bement a szobába, levetkezett s belebújt az ágyba. Hallotta, ahogy apja a nappaliban járkál. Arcát a párnába fúrta.

— Összetört a szívem — gondolta magában. — Egész biztosan összetört

Aztán hallotta, ahogy apja elfújja a lámpát és bemegy a szobájába. Kinn a fák közt szél kerekedett, érezte hűvös fuvallatát a szobában is. Sokáig feküdt arccal a párnán. Aztán lassan ki is vetődött fejből Prudence, el is aludt. Mégegyszer felébredt éjszaka a szélre, ami a fenyők között suhogott, és a tó hullámainak csobogására, aztán újra álomba merült.

Reggel erős szél volt, hullámok verték a tó partját. Jóideje ébren volt, mielőtt eszébe jutott volna, hogy a szíve összetört.